

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Petrus 2, 9 - 10
Middagdienst
Belijdenis

Broeders en zusters, in deze dienst zullen jonge mensen afleggen van hun geloof in onze levende God. In de prediking wil de Here ons laten zien hoeveel rijkdom wij ontvangen doordat God ons heeft uitgekozen om als levende stenen gebruikt te worden voor de bouw van een geestelijk huis. Een huis dat rust op de hoeksteen Jezus Christus. Over de lof voor God en de hoeksteen Jezus Christus gaat het ook in Psalm 118. Daarom zullen we straks, nadat we de vredegroet van de Here hebben ontvangen, met elkaar van Psalm 118 het eerste vers zingen. Maar we zullen deze dienst beginnen met onze afhankelijkheid van de Here te belijden. Uit eerbied voor de Here zullen we dat staande doen.

1. **Votum**
2. **Zegengroet**
3. **Lied : Psalm 118 : 1**
4. **Gebed voor de opening van het Woord**
5. **Schriftlezing: 1 Petrus 2 : 1-10**
6. **Lied : Psalm 118 : 8**
7. **Tekst : 1 Petrus 2 : 9 en 10**
8. **Psalm 118 : 10**
9. **Openbare geloofbelijdenis daarna staande zingen : Palm 84 : 3**
10. **Belijdenis van ons geloof met de woorden van de Apostolische Geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 3**
11. **Dankzegging en voorbede**
12. **Slotzang : Gezang 27 : 6, 8 en 9**
13. **Uitreiking belijdenisgeschenken en aansluitend zingen Lied 341 uit de proefbundel**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Vandaag, in deze dienst mogen jullie belijdenis afleggen van jullie geloof. En ik zou me zo kunnen voorstellen, dat bijvoorbeeld naar aanleiding van de afkondiging van dit feit, mensen naar jullie toe zijn gekomen om hun blijdschap daarover naar jullie te uiten. En anders hebben ze het hopelijk voor vandaag bewaard. En rond dagen als deze praten mensen graag ook over hun eigen geloof. En wat ze eraan gehad hebben in tijden van moeiten en verdriet. Maar sowieso kun je mensen wel horen vertellen hoeveel ze aan hun geloof hebben. En we begrijpen dan wat de mensen bedoelen. En dat is heel goed en fijn om dat te horen. En toch, als je wat meer stilstaat bij die uitdrukking: ik heb zoveel aan mijn geloof. Dan roept dat ook vragen op.

Want wat bedoelen ze daarmee: ik heb zoveel aan mijn geloof. Want geloof als zodanig is niets. En dat je gelooft zegt niets. Oké, hier in de kerk begrijpen we wel hoe dat bedoeld wordt. Maar in de moskee geloven de mensen ook. En in de wereld geloven de mensen ook. Ze zijn het zich misschien niet zo bewust, maar allerlei mensen geloven bijvoorbeeld in de goedheid van de mens. Of ze geloven dat geld gelukkig maakt. En daarna komen we al dichterbij wat ik wil duidelijk maken. Geloof bestaat niet op zichzelf. Nee. Geloof is altijd ergens op gericht. En wij, hier in de kerk, geloven dan ook in onze Drie-enige God. Wij geloven dat wij een God en Vader in de hemel hebben, die ons tot zijn kinderen heeft aangenomen en heel ons leven voor ons zal zorgen. Wij geloven in de Here Jezus Christus, die als Zoon van God mens is geworden en zich vanwege onze zonden heeft laten kruisigen. Maar die na drie dagen uit de dood is opgestaan. En nu aan de rechterhand van zijn Vader in de hemel zit om voor ons te pleiten en om ons als kerk bij die verlossing te bewaren. En wij geloven in de Heilige Geest, die ons het geloof en het eeuwige leven geeft. Dat is wat wij geloven. Wij geloven in een levende almachtige God die vol liefde en ontferming is. In Hem geloven wij en van dat geloof in Hem zullen jullie straks belijdenis afleggen.

Dat onze Here leeft komt ook in de tekst duidelijk tot uiting. Want dat wij een uitverkoren geslacht zijn, komt omdat Hij ons daartoe heeft uitgekozen. Dat wij een koninkrijk van priesters zijn komt omdat de Here ons tot zijn priesters heeft gemaakt. Dat wij een heilige natie zijn is Gods werk. Hij heeft ons daartoe verheven. Ik heb de tekst van vanmiddag dan ook zo samengevat:

God heeft ons uitgekozen om als zijn volk met Hem te leven

We zullen daarbij letten:

- 1. op de rijkdom van onze verkiezing,**
- 2. op het doel van onze verkiezing.**

We zullen dus beginnen met te letten op de rijkdom van onze verkiezing. Wie 1 Petrus 2 de verzen 1 tot 10 op zich laat doorwerken en het met een paar kernwoorden zou willen weergeven, ontkomt niet aan de woorden ‘verkiezing’ en ‘verwerping’. En ik weet uit ervaring hoe beladen deze woorden voor veel jonge kerkleden zijn. Ieder jaar is er wel een catechisant, en vaak zijn het er meer, die hiermee worstelen. Vooral met de verwerping. Die het niet eerlijk vinden dat de Here en in een gelovig gezin heeft geplaatst en sommigen van hun vrienden niet. Vrienden die daarom niet in God geloven en als ze zich niet bekeren verloren gaan. Nu zou daar heel veel over te zeggen zijn en dat doen we ook op catechisatie. En ik zal er in deze preek ook wel iets over zeggen. Maar laten we toch deze tekst nu niet eerst bestoken met onze vragen, maar beginnen met luisteren naar wat de Here hierin tot ons wil zeggen.

Zoals gezegd, het gaat in deze 10 verzen over verkiezing en verwerping. Maar dat niet zomaar. Petrus heeft hier een duidelijke bedoeling mee. Een bedoeling die hij heel kernachtig in vers 14 en 15 van het eerste hoofdstuk weergeeft. Waar hij zegt: voegt u, als gehoorzame kinderen, niet naar de begeerten uit de tijd van uw onwetendheid, maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt zo ook gijzelf heilig in al uw wandel. Petrus roept hier dus de gelovigen op tot heiliging van hun leven.

En hoe doet Petrus dat nu? Zet hij het mes op de keel van de gemeente? Zo van: en nu moet u want anders? Nee. Heel zijn aansporing is gebaseerd op wat wij van de Here hebben ontvangen. Aan het eind van hoofdstuk 1 is dat het feit dat wij opnieuw geboren zijn. En in hier onze tekst is dat, zoals gezegd, onze verkiezing.

Maar wie goed heeft opgelet zal het zijn opgevallen dat in dit gedeelte niet alleen over onze verkiezing geschreven wordt. Het gaat allereerst over de verwerping en de verkiezing van de Here Jezus. Kijkt u maar naar vers 4: komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar.

Petrus begint dus met ons erop te wijzen dat wij mensen de Here Jezus hebben verworpen. Zoals we als mensen het Woord van de Here in het paradijs geminacht hebben. Zo hebben we de Here Jezus tijdens zijn leven op aarde geminacht en verworpen. Wij wil-

den en konden niets met die man beginnen. Zodat we het hebben uitgeroepen: kruisig Hem! Kruisig Hem. Dat was in onze ogen het beste. In de ogen van ons allemaal. Want wij hadden onze buik vol van Hem.

En we zijn hier vanmiddag dan ook met elkaar getuigen van een groot wonder. Want deze jonge mensen zeggen niet langer: kruisig Hem. Ze zeggen niet: wat moet ik met Jezus? Maar ze zeggen: Jezus, leven van mijn leven, Jezus dood van mijne dood. Die voor mij U hebt gegeven in de bange zielenood, opdat 'k weten zou in 't sterven, dat ik 't leven mag beërven. Duizend-, duizendmaal o Heer, zij u daarvoor dank en eer.

Maar hoe is dat mogelijk dat deze jonge mensen nu dit zeggen, terwijl ze van nature net als ieder mens zich ergeren aan de Here Jezus? Waarom is de Here Jezus voor jullie niet een steen des aanstoets en een rots van ergernis? Waarom zijn jullie niet ongehoorzaam aan Gods Woord? Wat hebben jullie wat allerlei leeftijdsgenoten niet hebben? Jullie hebben dit: de Here jullie heeft uitgekozen om je niet aan zijn Zoon te ergeren. Hij heeft die ergernis in jullie overwonnen. En Hij heeft jullie tot deze dag gebracht. En ongetwijfeld is daar de nodige worsteling aan vooraf gegaan. Is het allemaal waar? Zou ik eigenlijk niet meer moeten voelen? Zou ik niet blijer en dankbaarder zijn? Allemaal begrijpelijke vragen. En misschien zit er hier en daar nog wel een vraagje. Want deze dag is niet het einde van al onze vragen en onze worsteling in het geloof. Maar toch weten jullie dat de Here voor jullie heeft gekozen. Hij heeft gezegd: jullie zijn mijn kinderen. En jullie zeggen vandaag: ik dank U Here dat u bij mijn doop mijn naam aan die van U hebt verbonden en dat ik uw kind mag zijn.

Op verschillende manieren beschrijft Petrus in onze tekst welk wonder er met ons is gebeurd. Zo schrijft hij aan het eind van vers 9: God heeft u uit de duisternis geroepen tot zijn wonderbaar licht. In het Grieks staat er bij duisternis geen lidwoord. We leefden in een duisternis, waar geen grenzen aan waren. In de duisternis van onze zonden, in de duisternis van het idee dat je gelukkig bent als je lekker kunt doen waar je zin in hebt en naar niemand hoeft te luisteren. Dat je gelukkig wordt als je alles bezit. Uit de duisternis, dat we toch nog wel redelijke en fatsoenlijke mensen. Uit die duisternis zijn we geroepen naar Gods wonderbaar licht. En nu wel met een lidwoord omdat er maar één echt licht is: God Zelf. God is enkel licht. In Hem is geen zonde. En in Hem is het leven, de schittering, de volkomen kennis en de volkomen liefde en warmte. Hij is het licht dat ons de weg wijst en ons de warmte van zijn liefde laat voelen.

En in vers 10 wordt de overgang waar we door Gods verkiezing deel aan hebben nog verder beschreven. Eens waren we niet Gods volk. Maar nu zijn we wel Gods volk. Eens waren we zonder ontferming, maar nu zijn we in Gods ontferming aangenomen. Ongetwijfeld weerklinkt in dit vers het boek van Hosea door. Hosea die met een overspelige vrouw moest trouwen, omdat het volk overspelig was tegenover de Here, door achter de Baäls aan te lopen. Het eerste kind dat die vrouw kreeg moest Hosea Lo-Ruchama noemen. Want de Here zou zich niet meer over Israël ontfermen. Toen zij voor de tweede keer zwanger werd en een zoon baarde, moest Hosea dit kind Lo-Ammi noemen. Want Israël was niet langer Gods volk. Het volk had dus Gods liefde zo verspeeld dat de Here het niet meer als zijn volk beschouwde en zijn hart voor hen had toegesloten.

Maar voor de lezers van de brief van Petrus en voor ons geldt eigenlijk het omgekeerde. Wij zijn geen Israëlieten en horen dus van oorsprong tot de heidenen. Niet Gods volk. Integendeel een God vijandig volk. Een verworpen volk. God had ons niet lief zoals Hij Israël lief had. God had met ons geen verbond zoals Hij dat met Israël had. En eerst waren we niet in Gods ontferming aangenomen. Gods hart ging niet naar ons uit. Maar nu. Nu zijn we Gods volk. Nu heeft God ook ons in zijn verbond opgenomen. Nu is de God van Israël ook onze God. En nu gaat zijn liefde, zijn warmte, zijn vriendelijkheid ook naar ons uit. Want dat is de betekenis van Gods verkiezing. Wij horen bij Hem. Dat in de eerste plaats.

In de tweede plaats zullen we nu letten op het doel van onze verkiezing. De Here heeft ons dus uit de duisternis tot zijn licht geroepen. Maar met welk doel? Om wat te zijn? Ook daar geeft Petrus prachtige beschrijvingen van. Als we nu even niet op de bijvoeglijke naamwoorden letten dan komen we tot vier beschrijvingen. We zijn een geslacht. Daar wil Petrus mee door laten uitkomen dat we bij elkaar horen. Hij wil laten zien dat de Here maar niet losse individuen heeft geroepen. Maar Hij verkiest een geslacht. Dat wijst op samenhang vanwege de geboorte. Maar in dit geval dan niet om de geboorte uit een vrouw, maar om de wederegeboorte. De geboorte uit de Geest van Pinksteren. Door Hem zijn wij herboren. En als herborenen horen we bij elkaar. Niet voor niets leert de Here ons om elkaar broeders en zusters te noemen. Dat is niet alleen omdat we één Vader hebben, maar ook omdat we dezelfde geboortegang hebben mogen gaan.

Verder noemt Petrus ons een koninklijk priesterschap, of je mag ook vertalen een koninkrijk van priesters. Het past ook beter in het rijtje: geslacht, koninkrijk, natie. We vormen dus een koninkrijk. Het koninkrijk van God. God is onze Koning. De Koning die over ons waakt en ons beschermt. Die ervoor zal zorgen dat we niet opnieuw in de handen van de duivel vallen. Bij Hem zijn we veilig. En de Here ziet het als onze Koning tot zijn taak om zo ook voor ons te zorgen.

En als onderdanen van Koning Christus vormen we dan ook één natie, één volk. En daarmee wordt weer gewezen op de onderlinge verbondenheid die er onder ons dient te zijn. Solidariteit, meeleven en zorg voor elkaar. En tenslotte omschrijft Petrus ons als Gods eigendom. De Here Jezus heeft ons door zijn dood gekocht en tot zijn eigendom gemaakt. En daardoor weten we zeker dat noch leven noch dood, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, welke is in Christus Jezus, onze Here. Want niemand is er sterker dan de Here Jezus Christus. Hij heeft de macht over hemel en aarde en niemand kan Hem overwinnen.

De Here heeft beslag op ons gelegd. Maar dat niet alleen van buiten. Ja, de Here heeft ook van binnen bezit van ons genomen. En dat is onze rijkdom. En het vervult ons als gemeente met grote vreugde, dat ook jullie Anita, Peter en Ronald, daar de rijkdom van inzien. Ja, de Here dankbaar zijn, dat Hij bezit van jullie heeft genomen. Zelfs zo bezit van jullie heeft genomen, dat jullie straks hier voor de Here en ons zijn andere kinderen gaan belijden dat jullie van harte begeren God de Here lief te hebben en Hem naar zijn Woord te dienen. Want wat is dat een wonder van genade. Want van nature zou de Here Jezus ook voor jullie een steen des aanstoets en een rots der ergernis zijn. Maar de Here heeft ook jullie weerstand overwonnen. En zo in jullie het geloof gewerkt dat jullie hart en wil en verstand vernieuwd is en jullie met ons de grote daden van God verkondigen.

Want dat is het uiteindelijke doel van al Gods werk in ons. Dat ons leven weer tot zijn volkomen bestemming komt doordat dat we de grote daden van God verkondigen. We zijn een heilig volk. Apart gezet van de wereld en door de Here uitgekozen en toegewijd om Hem te dienen. We zijn een koninkrijk van priesters. Net als Aäron en de Levieten uitgekozen om de Here te dienen. Om net als Aäron en de Levieten ons leven aan de Here te wijden. Dat is het doel van onze verkiezing. En dat is wat jullie vandaag de Here verklaren: dat jullie begeren om Hem te dienen.

God dienen, zijn grote daden bekend maken, eigenlijk is het hetzelfde. Vandaag dienen jullie de Here met jullie monden door belijdenis af te leggen van jullie geloof. En met elkaar als gemeente dienen we de Here voor Hem te zingen en tot Hem te bidden. Maar als we morgen over straat lopen en we zien iemand vallen, dan maken we ook Gods grote daden bekend als we uit liefde voor de Here en voor die naaste hem of haar weer op de been helpen. Gods grote daden bekend maken, dat is Gods doel met ons. Daarvoor gaat Hij deze weg met ons. En hoe meer wij in alle dingen door de Heilige Geest laten vernieuwen tot het beeld van Christus. Hoe meer wij Gods daden bekend maken. Want dan zien de mensen aan ons Gods grootheid en heerlijkheid. Maakt, jongelui, dan straks Gods grote daden bekend door je geloof in Hem te belijden, maar laat het vandaar zich ook uitbreiden in heel je leven. En dat niet alleen in het leven van deze jonge mensen, maar laten wij allemaal Gods grote daden prijzen.

Amen